

VIOLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

—Mira, Pepeta, ara em demanen del Monastir trescents troncs per a fer una tanca; tindrem que pujar-los en Japet i jo.

—Vols dir que amb aquesta carga podreu arribar al cim de la Santa Muntanya?

—Saps que la Pepeta tenia raó? Noí, és molt pesada aquesta costa. Si trobessim un medi d'alleugerir la feina!

—Mira, ja està. Veuràs com ens ajuden sense costar-nos cap diner.

—Sí, senyors, sí, tinguin. De franc. A la porta del Monastir ja trobaran qui els hi recollirà.

—Aquí teniu el bastó, que per cert m'ha fet força servei. Mil gràcies i aquesta propinota.

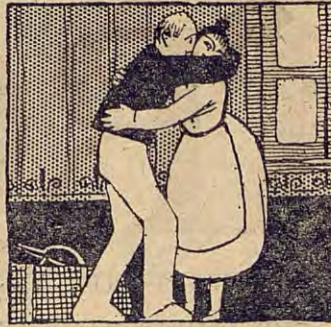
—Els pares estan força contents i m'han donat això per a vostès.
—Cregui que ja ens ho mereixem perquè pujar de Monistrol aquí carregats és pesadíssim.

El senyor Malatesta sofria d'un tant terrible mal de cap, que molt sovint no podia aclucar l'ull en tota la nit.

—Per què no aneu a veure el doctor Tranchant?— li va dir la tia Remei, que per a curar els mals dels altres en savia la prima.

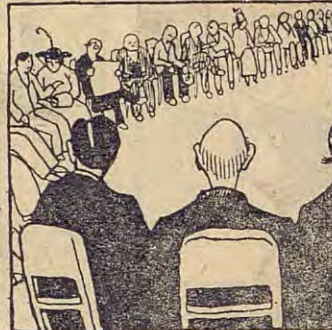
—Potser sí— va dir-se el senyor Malatesta, i després de consultar la cosa amb la senyora Malatesta, un dia, tot eternit, va despedir-se d'ella i...

...de bon matí, amb llàgrimes als ulls, deixà el seu poblet per a pendre el ràpid que amb un tres i no res el portaria a la ciutat on el gran doctor vivia.

Amb les bones indicacions d'un guàrdia, fàcilment va trobar el consultori del doctor Tranchant. Quin ail li va fer el cor-al trobar-se davant de la clínica on, segons la tia Remei, trobaria la tan desitjada salut.

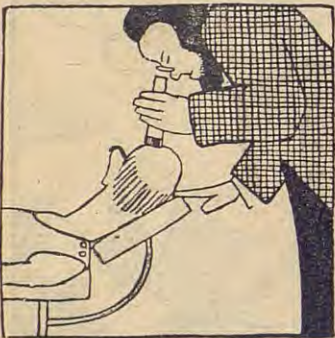
Va haver d'esperar-se 36 o 37 hores poc més o menys, però a l'últim va acabar per trobar-se...

...de nas amb el gran «espataarrantíssim» doctor, que li va formular tres o quatre preguntes i de seguida es posà a examinar amb molta cura el cap del senyor Malatesta.

Observant-lo per la dreta...

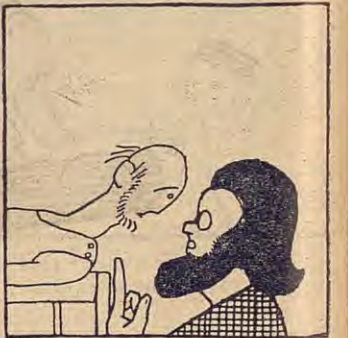
...i per l'esquerra...

...i per dalt...

...i per baix.

—Senyor meu, no hi ha sinó un remeïl Us haureu de deixar tallar el cap (no el coll, com algú ha dit, sense raó).

—Caram!—va dir en Malatesta—és un xic fort! Però almenys em responeu de que no tornaré mai més a tenir mal de cap?—Us ho asseguro.

Mentre li feien l'operació, nostre home anava pensant: Amb tal que aquest «mano» no s'equivoquil

Aleluia! L'operació ha sortit bé. El doctor posa el cap (el d'en Malatesta s'enten) en una safata, però queda de pedra en sentir que des d'allí estant...

...i diu, partint-se de riure:—Mira que es necessita ser ase! En lloc de tallar-me el cap m'heu tallat el coll!

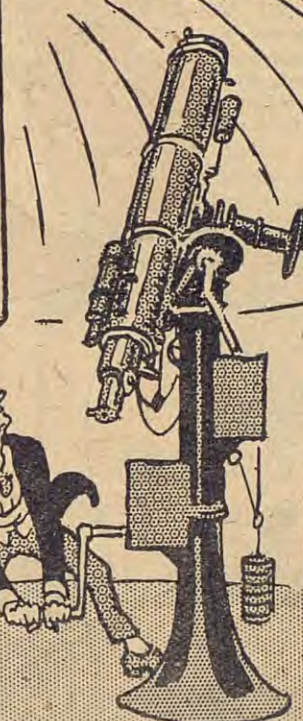
LA ESTRELLA DOBLE

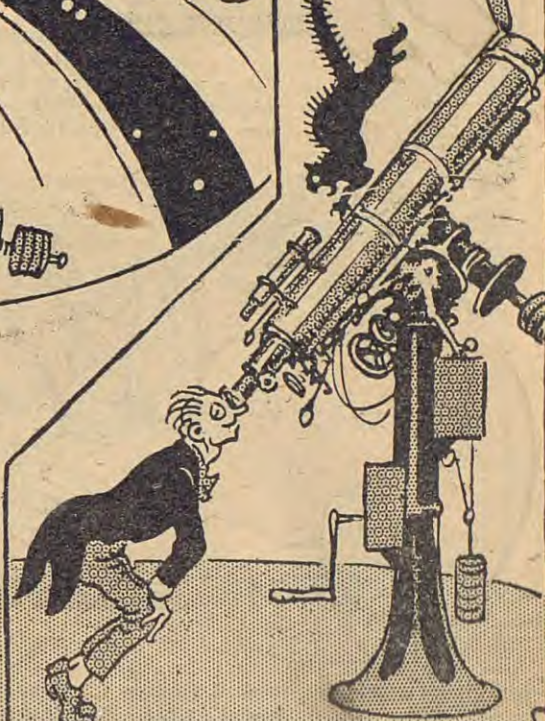
En Cirera ja no seria gat si no li agradessin les aventures; és un gat romàntic; disfruta enormement en els seus misteriosos passeigs per les teulades. Un dia li cridà poderosament l'atenció una de rodona, la cúpula d'un observatori i de seguida se n'hi va anar a veure el que hi havia a dintre.

A dintre s'hi trobava l'astrònom. El qual, en veure els ulls del gat, rodons i brillants, els va pendre per una estrella doble.

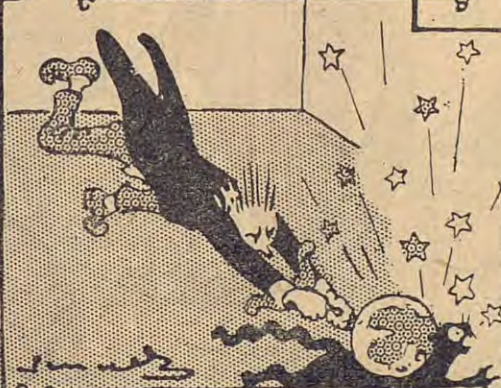
Mira el Catàleg, no la troba i, boig d'alegria, creient ser el primer en descobrir-la, li enfoca la poderosa ullera.

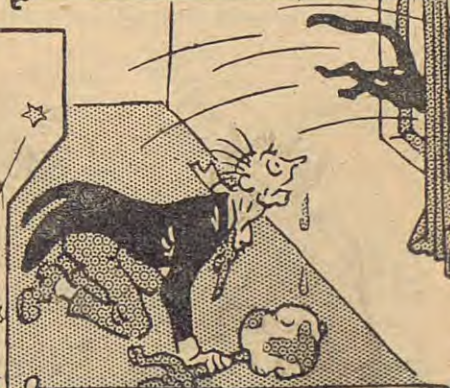
En Cirera creu que li apunten un canó del 42 i, la veritat, per això sí que no hi passal

Paga la festa el nas de l'astrònom, el qual en comptes d'una estrella doble en veu una de quintuple o sèxtuple.

Refet del «susto», és ell el qui en fa veure al gat una d'òctuple o dècuple.

I així haurien passat la nit, si en Cirera no hagués cregut prudent saltar per la finestra en busca de noves aventures.

L'ESCANYA-POBRES

Una vegada hi havia un usurer escanya-pobres que s'havia fet molt ric a còpia d'exploitar al pròxim, però tan avar, que fins estalviava l'alé. Un dia en un d'aquests estalvis massa rigorós, ell que sí, nyacl, torsà el coll i finà.

Tan bon punt hagué aclucat la parpella començà a enfilarse cel amunt, cel amunt, fins al mateix dintell del Paradís. Surt Sant Pere i li diu:

—Déu-vos-guard, què voleu? —Oh! Vol-

dria que em deixéssiu entrar.—

Poc a poc—va dir el Sant, boi obrint un gran llibre.—Veiam, com us dieu?—Em dic Fulano de

Tal.—Sant Pere que busca d'aquí, busca d'allà i res no l'hi troba.—Mireu—li diu—ho sento molt, però no hi sou; això és que primer de

veu haver de passar pel Purgatori.—L'home, un xic decebut, gira cua i avall, xano xano, cap al Purgatori.

Al ser allí topa amb un àngel, «tenedor» d'un gran llibre, que li diu:—Com us dieu?—Fulano

de Tal.—L'àngel que busca i rebusca i... tampoc.—Mireu, no hi sou i, per tant, no podeu entrar.—Ja m'ho podia pensar—digué l'home, tot girant cua.

Per fi arriba a l'Infern. L'encarregat del llibre d'entrades li fa la mateixa pregunta:—Com us dieu?—Fulano de Tal.—I el dimoni, després de molt buscar, li diu:—No podeu entrar perquè no hi sou.—Com s'entén això?—diu l'altre, tot indignat.—Ja vinc del Cel i del Pur-

gatori i m'han sortit amb la meua teixa! Veiam on voleu que la fiqui la meua ànima?—A veure—li pregunta el dimoni;—de què feieu a la terra?—Ja veureu, senyor dimoni, com que sempre he estat molt

altruista, em dedicava a ajudar, amb mòdic interès, a les persones que estaven necessitades de quartos... —Vatual! Per què no m'ho dieu? Es clar que no esteu apuntat, si els usurers no en tenen d'animal

Serra Masina

EN PERET

(Continua íb)

Estranya era, en efecte, la veu que digué:

—Ah, Peret! Ah, Peret!

—Qui sou vós, una rata? On aneu, senyora, tan mudada?... Que creieu que és festa, avui?... Doncs us heveu equivocat; de festa sols en té un servidor de vostè, que es diu Peret... Avui en

Peret té festa; avui i sempre més, perquè no tornaré a l'escola!

—Ah, Peret! Ah, Peret!—tornava la rateta.

—Més, què hi ha tant dir «Peret, Peret»? Qui sou vós? Per què veniu a mi?

—Jo sóc la Rata Sàvia que he vingut en socors del teu llibre primer.

—Qui us fa ficar en ço que ningú us demana, senyora?

—Si vinc és en bé teu. Vols fer les paus amb el llibre?

—He dit que la resolució que hom fa, feta està!

I en Peret marxà xiulant.

—Pobre Peret!—exclamà la rateta—Dia vindrà que em cercaràs!

En Peret començà el camí, i camina que caminaràs, camina que caminaràs! Arribant la nit es trobà retut i s'adormí sota un ametller, en un pla. A poc de començar el son oí:

—Ah, Peret! Ah, Peret!—Les veuetes eren petites i d'espiguet eixordador com la dels moixonets en el niu.

—Ah, Peret! Ah, Peret!—tornaven.

En Peret es desvetllà.—On sou?—demanà.

—Ah, Peret! Ah, Peret!—tornaven de nou les veuetes.

—No us veig!... Però no em feu por, no!—exclamà, valent.

—Torna a l'escola!—li digueren.

—Aquí també la cançó mateixa? No hi tornaré! La resolució que és feta, feta és!—I es posà a dormir novament, però el meu petit amic no podia. Li

entrà la tiferia de saber d'on provenien les veus.—Seran ocelllets?

—es demanava.—Si són ocells no

tinc por, i d'ocellots de nit no en

poden ésser a jutjar per les veus

finés!—En Peret fixà l'esguard en

l'arbre, esperant les veuetes que s'oïen, pausades:

—Ah, Peret! Torna a l'es-co-la, Pe-reeet!—Ja us

tinc!—exclamà el bordegàs, alçant-se, amatent.

El fruit de l'ametller era dels més exquisits del

món; els seus ametllons tenien la finor del vellut de

seda, i d'aquests estoigs preciosos eixien les veuetes

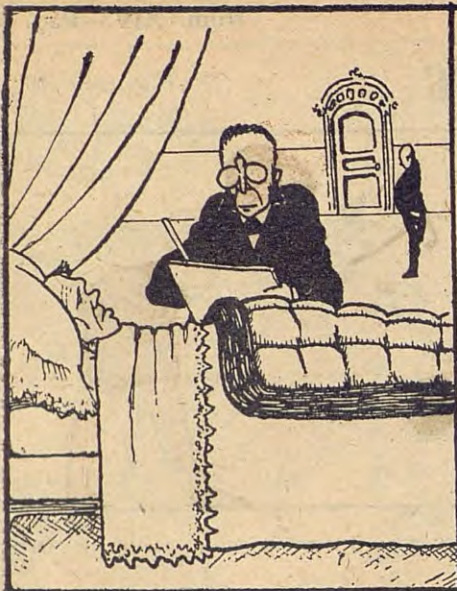
que demanaven:—Torna a l'escola, Peret!...

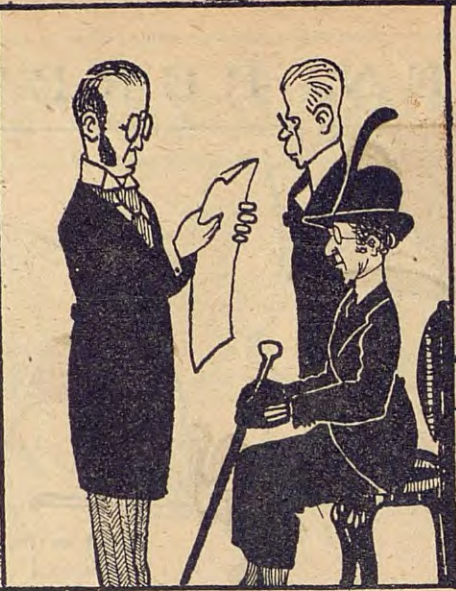
(Continuarà)

LOLA A.

LOLA
A

Un multimilionari tanquí, resident a Barcelona estava a punt de morir, i va fer cridar un notari per tal de fer testament.

En obrir-lo els seus hereus, van trobar un estranya clàusula: Deixava una forta quantitat al súbdit català que sabés resoldre satisfactoriament un petit problema, que apart detallava.

Immediatament posaren avisos, especificant les condicions, la suma i totes les demés dades que calia conèixer al que volgués presentar-se.

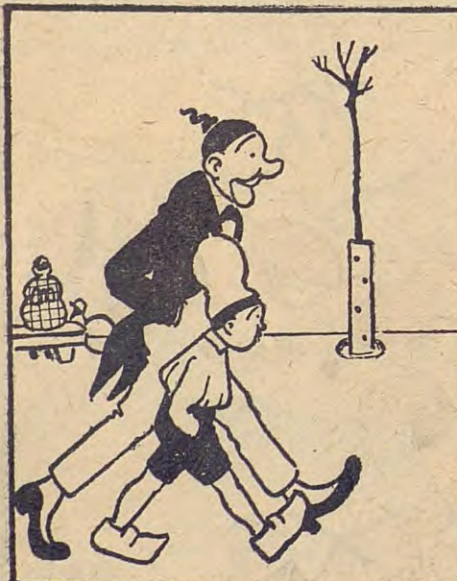
Era el cas, que el concursant, servint-se d'una forquilla de metre cinquanta de llargada havia de menjar-se el contingut d'una plàtera plena dels més exquisits menjars.

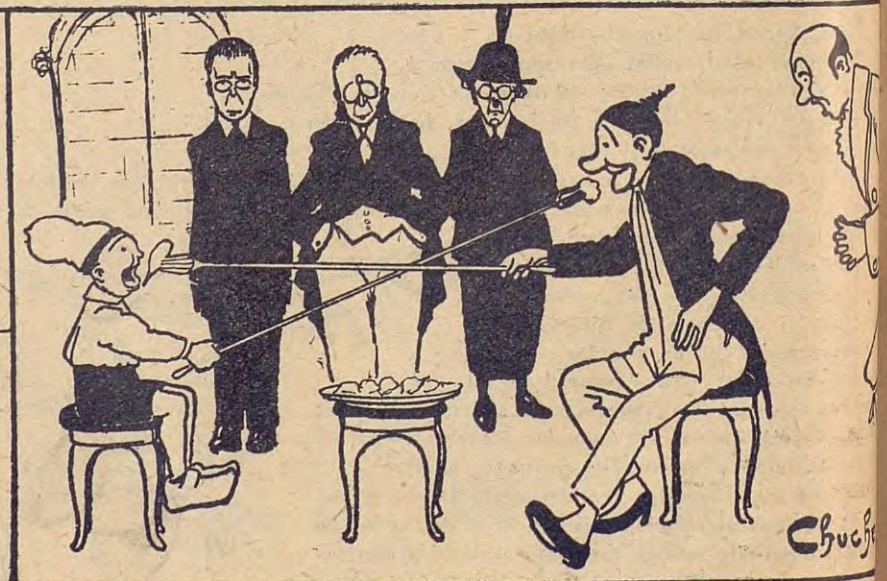
Com a únic aventatge establia el testament que podien presentar-se i menjar de dos en dos.

Però tots els que es presentaren tingueren el disgust de veure que els aliments «passaven de llarg»... i el premi també.

Fins que els nostres Patufet i Violet, sabedors de la cosa...

...determinaren presentar-se resolent el problema en un tancar i obrir d'ulls.

Chuc

Una parella de guardies porten pres a aquest talós.

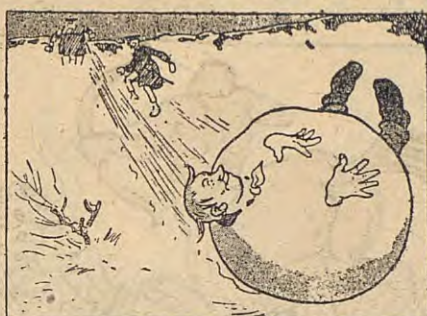
Dóna una forta estrebada i el pillastre «toca el dos».

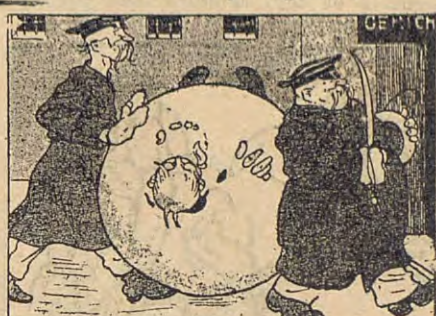
Es gira i fa «pam i pipa» als seus dos perseguïdors.

Més clava una relliscada que el fa caure de corcoll.

La neu li forma una bola tot al voltant del seu cos.

Resultant fàcil portar-lo fins a la Delegació.

Distret llegint el diari no veu que el monstre s'acosta.

Nyac, li ha agafat una cama. Quina tremebunda cosa!

—Per sort, era la de fustal Ja em faran una de noval!

Geroglífic comprimit

Vaig

J. ANTIC PUQUI.

Geroglífic

K

Nota música
Mes

Logogrit numéric

1	2	3	4	5	6	7	8	9	ciutat italiana.
7	3	2	8	1	2	2	4	en els horts.	
1	4	9	6	5	2	9	teixit.		
1	5	4	4	9	6	nom d'home.			
1	5	4	4	3	metall.				
6	8	2	3	riu africà.					
1	9	4	cosa de port.						
1	5	virtut.							
5	vocal.								

TIN-TIN.

Terç de síl·labes

Substituir els punts per lletres de manera que's puguin llegir: 1.ª ratlla, poble, 2.ª, hortalíça; 3.ª, adjectiu.

JORDI M. CASANOVA.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

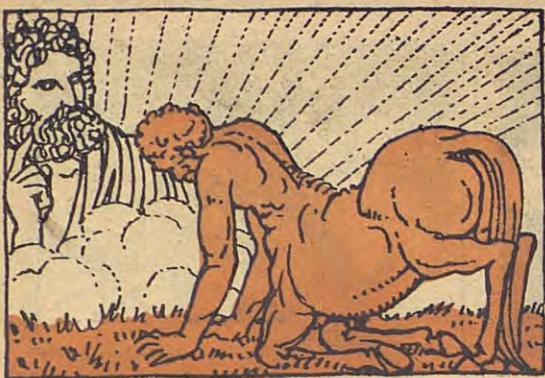
A la xarada: Aviram.

Al rombo:

R
R
O
S
R
O
S
E
R
S
E
P
R

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

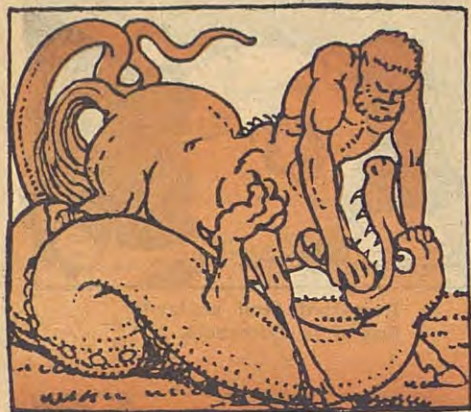
PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fora	6 Ptes.
Id. amb fulletó novel·la	»	7'50 »	Id. amb fulletó novel·la	»	8 »
Id. id. i VIROLET	»	12'50 »	Id. id. i VIROLET	»	13 »
VIROLET solt	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6 »

Quan Júpiter creà el Centaure, li encarregà la destrucció de tota criatura, que perjudicàs al home.

Lo qual el Centaure prometé complir rigorosament. La primera persecució del Centaure es dirigí contra el faune, que era el més gran enemic de la virtut i un gandulàs com una torre.

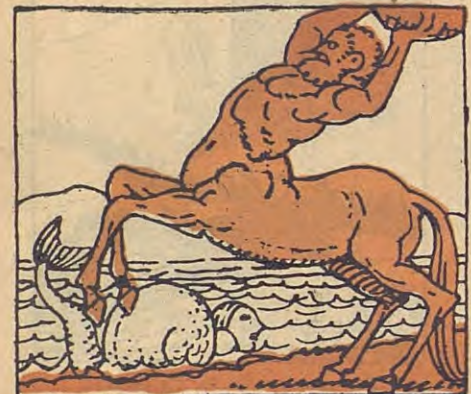
Després el Centaure bregà encarniçadament contra els dracs i aranyacs de tota mena que en aquells temps reculats infestaven tota la capa de la Terra.

Les bestialles més ferotges dels boscos i deserts sofriren també la guerra despietada del bon Centaure.

Això era feina reventadíssima: el Centaure ja no es podia aguantar dret.

Però, no hi havia més remei que complir amb el sagrat comès. El Centaure féu el cor fort i atacà com un boig a les Sirenes, la peste dels marins i pescadors.

I també a les harpies, les males-bèsties, que sempre es pensaven una nova crudeltat contra els fills d'Adam.

El Centaure no vacilà en tirar-se al damunt dels mateixos gegants, la malura pitjor d'aquell temps de l'antigor, uns golafres sense aturador.

El Centaure arribà amb llur braó, fins a combatre al mateix Hèrcules, un semi-déu, terrible com una mala cosa: l'home de la força!

Això acabà d'aixafar al pobre Centaure. No podent més, implorà a Júpiter que el deixés per fi baixar de cavall i que li dongués un altre ofici. Agraït a la bona voluntat i a l'esforç del Centaure...

...Júpiter accedí: permeté al Centaure que baixés de cavall i que canviés d'ofici. D'aleshores ençà es coneix l'ofici dels arrats cegats.